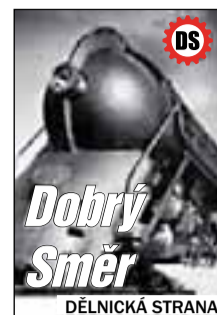

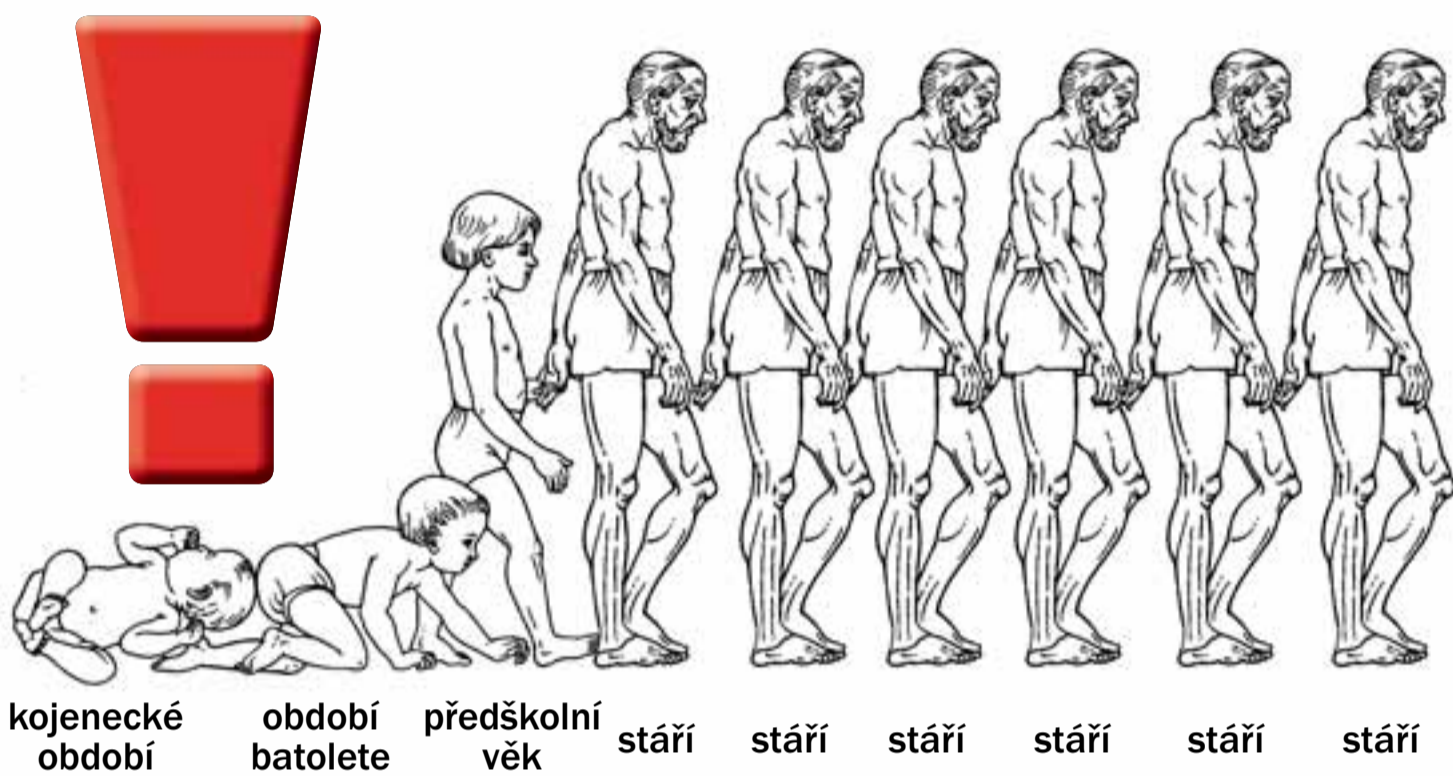

DĚLNICKÉ LISTY

NOVINY DĚLNICKÉ STRANY, ZALOŽENY V ROCE 1872

ROČNÍK V. / ČÍSLO 13 / TENTO VÝTISK JE ZDARMA

Důchodci – špatné svědomí národa

Dnes a denně jsme svědky, jak sdělovací prostředky nešetří chválou na naši ekonomiku, jak dobře si stojíme. Prý už dva roky nepřetržitě roste šestiprocentním tempem a zažívá tak nejspěšnější období od roku 1989. Rychlejší růst je zaznamenán prý na Slovensku, kde se HDP zvýšil o devět procent a v Polsku o 6,8 procent. Motorem české ekonomiky je prý spotřeba domácností; lidem se prý daří, rostou mzdy, mohou tedy nakupovat a utrácet. Zároveň ovšem analytici upozorňují, že poroste inflace a úroková míra, čili budou dražší půjčky. Přitom jsou to právě tyto půjčky, které umožňují lidem naplňovat svoje sny po hmotných a třeba rovnou říci většinou zbytečných věcech; ovšem věcech libivých, reklamou a módou vyzdvižovaných, na které lidé nemající pevné morální zásady skáčou jako mouchy na lep. Důsledkem toho všeho je, že stále více rodin se zadluží a pak, protože splátky jsou neodbytné, ocitají se v dluhové pasti a stávají se snadnou kořistí moderních lupičů, zvaných exekutoři.

Při všem zběsilém a neurvalém honění se za penězi a svým životním postavením, čemuž je vystavena téměř celá mladá a střední generace, neboť životní podmínky jsou nastaveny tvrdě a nelítostně – se v koutku společenského dění krčí Popelka; jsou to naši důchodci.

Kdože jsou to ti lidé, tihle důchodci? Tvoří věkovou skupinu seniorů zhruba tak od 60.let do konce svého života. A protože se život, zejména u žen prodlužuje, věkový průměr je vysoký a v budoucnu – aspoň podle demografických předpovědí – bude ještě vyšší. Svým věkovým, ale i mentálním průměrem jsou to lidé dvacátého století. Většina z nich se narodila za první republiky, jako děti prodělaly bídu tzv. protektorátu; poté jim svitla jiskřerka naděje na lepší život, když tu náhle trajektorie jejich života – za zpěvu budovatelských písní a s širokým úsměvem na tváři – vletěla do tmavého a nekončícího tunelu padesátých let; načas se objevilo sluníčko, aby zase vpluli do černé tmy, na jejímž konci se objevilo stále se vzdalující světýlko. Říci, že dnešní důchodci měli těžký život, je slabé slovo.

Ovšem není důchodce jako důchodce. Podle statistiky žije v naší republice něco přes dva miliony seniorů, z nichž více než jednu třetinu tvoří muži. I když žádné statistické údaje o skladbě důchodců podle jejich celoživotního zaměstnání nejsou veřejně k dispozici, by bylo pro naši úvahu dobré vědět, kolik z těchto seniorů za svého produktivního života tzv. sloužilo v bolševické armádě – jinak řečeno: celý život si za dělnické peníze hráli na vojáčky; dále kolik jich bylo u policie, StB, kolik je z nich bývalých důstojníků tzv. pohraniční stráže, anebo členy tzv. lidových milic. Všichni ti „příslušníci“ nepochybně sloužili zločinnému režimu proti lidu svého vlastního národa. K nim ještě přičítáme celoživotní „vyžírky“, tj. funkcionáře zločinné KSČ, ROH a všechny ty nepostradatelné funkcionáře, úředníky a flákače ve všech těch zbytečných úřadech a sekretariátech, co jich v naší republice bolševici zřídili s cílem proměnit krásnou českou zahrádku v jedno velké hnojiště; což se jim vskutku podařilo. Důchodci, kteří celý život „pracovali“ v totalitním potlačovacím aparátu – díky zednáři V. Havlovi a jeho lóžovým komplicům, kteří v roce 1989 nikoli neprozíravě, ale zcela úmyslně kývli na právní kontinuitu nového režimu s režimem bolševickým – dostávají tzv. výsluhové příplatky ke své penzi, jež činí do výše dvou třetin jejich beztak nadprůměrně vysokých penzí. Navíc

ještě všichni estébáci a vojáci, kteří neprošli na směšných prověrkách v roce 1990, místo dlouholetého kriminálu byli odměněni tučným odchodným. Další pak v průběhu času dostávali tzv. zlaté padáky, jejichž výše byla a stále je od tří set tisíc korun výše. Tak takhle se český národ odměňuje svým katanům a bachařům...

A jestlipak se svého starobního důchodu dožili ti horníci, kteří se v sedmdesátých letech zavazovali k překročení své denní normy těžby uhlí a fárali i o sobotách? Vzpomínáte na soudruha Žabčika a jeho socialistickou brigádu? Anebo co ti novodobí otroci Husákova režimu od vysokých pecí, ať už v Ostravě, z oceláren na Kladně či v Košicích, vyrábějící ocel z níž se pak v Martíně dělaly „holubičky míru“? A co sedláci, v padesátých letech okradení o svůj majetek, svou milovanou půdu a zvířata; celý život dřeli na polích doslova za pár švestek – i ti se dočkali slušné penze v současném systému lidemokracie? A co ti obyvatelé Litvínova, Mostu, Chomutova či Ústí, kteří k svému dennímu příjmu chleba polykají značnou dávku oxidů všech jedovatých kyselin? Ti skuteční pracující, kteří svými rukama roztáčeli kola pětiletých, jestli se dočkali svého stáří, spokojené, klidné a důstojné ho rozhodně nemají. Při zmínce o Popelce jsem měl na mysli právě tyto důchodce.

Průměr současného důchodu podle ČSÚ (2005) činí něco málo přes sedm tisíc za měsíc. Pokud žijí oba manželé a oba jsou v důchodu, dá se jaktak s dvěma důchody vyjít. Horší, ba tragická situace je tam, kde žije už jenom jeden člen a je závislý pouze na státní almužně. A takoví důchodci žijí poněkud na venkově a v regionech, kde není pracovní příležitost pro mladé, natož pro důchodce, aby si mohli přivydělat. (Např. v Ústeckém kraji je na 1 volné pracovní místo 26 uchazečů!) Je třeba zaplatit činži, mít na otop, platit drahé léky, potraviny jsou drahé a budou ještě dražší. V restauraci za padesát korun oběd nepořídíš, a co nemocní lidé, kteří musejí držet dietu? Zajímá se vůbec někdo, jak tito důchodci žijí? Svůj život obětovali na oltář příštích lepších časů – a dočkali se hmotné bídy a pohrdání společností. I Domovy důchodců jsou drahé: vedení Domova celý důchod shrábne a svým klientům dává jenom malé kapesné; pokud má klient vyšší důchod – připraví ho o něj jeho blízcí příbuzní. Staří lidé jsou zde vlastně v jakémsi vězení.

(Pokračování na straně 11)

Zdraví na prodej

Tak je to tady. Jen co se vládní trojkoalice trochu otřepala z nejistoty, zda se udrží u moci, už nás seznamuje se svými, pro občany neradostnými plány. Ministr Julínek představil dlouho avizovanou reformu zdravotnictví. Podle připraveného návrhu budou občané platit za návštěvu praktického lékaře, v lékárně za položku na receptu, za pobyt v nemocnici, za návštěvu lékařské pohotovosti. Maximální výše ročního poplatku má sice být pět tisíc korun, ale nebude se do něj započítávat poplatek za pohotovost a za hospitalizaci. Podle ministerstva zdravotnictví bude odhadovaný výnos až čtyři miliardy korun ročně.

Pro někoho je třicetikorunový a větší poplatek drobným paketelem, pro jiného nezanedbatelnou částkou. Ten pohled bude zcela jistě odlišný od zdravého člověka a ústavního činitele, než od nemocného a důchodce. Asi by se však shodli na jakémsi symbolickém poplatku nebo úhradě za jídlo v nemocnici, kdyby existovala jistota, že vybrané peníze budou skutečně využity ve zdravotnickém systému. A tato jistota zde bohužel chybí.

O nedostatku financí ve zdravotnictví slycháme dlouhá léta. Lékaři kritizují zdlouhavé platby od pojišťoven a malé platy, pojišťovny lkají nad ztrátovým hospodařením, vláda vždy hledá viníka v předchůdkyni (myšleno ve stranické konkurenci). A všichni čekají, že jakási reforma, která ale žádnou reformou není, přinese cosi zázračného. Pokud se prý nezačne s výběráním peněz od pacientů, bude v roce 2015 hrozit českému zdravotnictví kolaps. Argumentuje se také tím, že Češi prý chodí často k lékařům, v průměru až čtrnáctkrát za rok. Nevím jako kdo, ale já ve svém okolí neznám nikoho, kdo by jen tak z nudy chodil vsedávat do ordinace a nechával si předepisovat kvanta léků.

Problém českého zdravotnictví je někde jinde. Je totiž výrazně, pokud provedeme srovnání s jinými zeměmi západní Evropy, podfinancováno ze státního rozpočtu. I přesto je na velmi dobré úrovni. A tak místo toho, aby vláda našla úspory ve státním rozpočtu v řádu několika miliard korun ročně, chce tyto peníze vyždímat od lidí. A je jí jedno, že většina občanů si celý život platí zdravotní pojištění, zaměstnavatelé za ně odvádějí odvody, to nikoho z těchto pijavic nezajímá. Zdravotnictví je pro ně tržní oblast jako každá jiná. A tak nejdříve byly od dubna zvýšeny poplatky za léky novou lékovou vyhláškou o více než dvanáct procent, nyní budou následovat výše uvedené platby za lékařskou péči a k tomu začíná (viz Středočeský kraj) rozprodávání nemocnic. Ukazuje se, že bylo chybou předat krajům tak rozsáhlé kompetence. S provozem nemocnic si neví rady a chtějí se jich za každou cenu zbavit. Dokonce prodávají ne nejvyšším nabídkám, z nichž vykukuje korupce. Navíc noví majitelé nemocnic jsou povinni zajistit stávající lékařskou péči na pouhých pět let. Co bude až tato lhůta uplyne? To raději nebudeme předjímat. Řešením je návrat nemocnic pod přímé řízení státu v rámci neziskového sektoru.

Zdraví se stává obchodovatelnou komoditou. Budeš-li mít peníze, dostaneš odpovídající péči, nebudeš, máš smůlu. Dostaneš jen tolik, na co máš. Zdraví na prodej. Vítejte, občane, ve světě českých reforem.

TOMÁŠ VANDAS

Dělnická strana žaluje ministerstvo vnitra

PRAHA (red) – Dělnická strana (DS) podala žalobu na Ministerstvo vnitra České republiky, která byla dnes doručena k Městskému soudu v Praze. Důvodem je vydání manuálu pro Policii ČR pod názvem „Symboly používané extremisty na území ČR v současnosti“, jehož autorem je Miroslav Mareš. V tomto manuálu je mezi extremistickými znaky uvedeno i stranické logo DS: ozubené kolo s počátečními písmeny strany uvnitř. A to i přesto, že Dělnická strana je řádně registrovanou politickou stranou, jejíž stanovy

byly paradoxně odsouhlaseny právě ministerstvem vnitra.

Dělnická strana již počátkem dubna podala kvůli uvedenému manuálu trestní oznámení, které však do této doby nebylo uzavřeno. I vzhledem k tomu, že si nelze dělat iluze o probíhající vyšetřování a práci orgánů činných v trestním řízení, rozhodla se DS podat žalobu na poškození dobré pověsti právnické osoby a po ministerstvu vnitra požaduje omluvu a vyškrtnutí stranického loga z uvedených příruček.

Stanovisko DS: Vondra americkým lokajem

PRAHA (red) – Dělnická strana (DS) považuje prohlášení vicepremiéra Alexandra Vondry o možnosti znovuzavedení povinné vojenské služby, pokud na českém území nebude umístěna americká radarová základna, za typickou ukázkou arogantního chování současné vládní elity.

Americký lokaj Vondra se snaží zbabělým zastra-

šovaním reagovat na dlouhodobě odmítavý názor drtivé většiny českých občanů, kteří americkou radarovou základnu vnímají jako ohrožení bezpečnosti České republiky. Skandální Vondrovo prohlášení je důkazem vzrůstající nervozity „české“ vlády. Co bude následovat příště? Vyhrůžování opakovaním ruské okupace?

Důchodci – špatné svědomí národa

(Dokončení ze strany I)

Topolánková vláda chystá na občany reformu veřejných financí. Pakliže projde v parlamentu, budou od nového roku přitazeny sociální šrouby všem zaměstnancům, dělníkům a pochopitelně důchodcům z řad dělnických profesí. A s nimi bude trpět další nejslabší sociální skupina v našem národě: rodiny s malými dětmi. Skokovým tempem porostou ceny plynu pro domácnosti, el. energie, uhlí, voda, ale i potraviny, doprava atd., přičemž důchodci jsou podle zákona valorizováni jenom o průměrný růst inflace; jedná se tedy o pár stokorun, a to ještě se zpožděním jednoho roku. Průměrný výdělek pracujících v roce 2007 je prý 20 500,- Kč, přičemž plně dvě třetiny zaměstnanců nedosáhnou ani na tři pětiny zmíněného průměru. Čísla ukazují naprosto jasně na stále více se otevírající sociální nůžky mezi chudými a bohatými, – pokud mají pracující nějaký standard, je to na dluh.

Ekonomika liberálního kapitalismu, kde je život lidí denně vystaven tvrdé soutěživosti, potřebuje rozemlít ve svém soukolí lidí mladé, výkonné, vzdělané, kteří jsou pokud možno lapeni do sítě všelijakých půjček a dluhů – jejich síla a schopnosti jsou zárukou stále větších zisků skutečných vlastníků výrobních prostředků, což v českém případě znamená buď cizí vlastník nebo bývalý člen KSČ, popřípadě estébák. A co se starými lidmi?

Stáří je a v budoucnu bezpochyby bude nejspíše zelnější období lidského života. Lidé jsou sobečtí, citově tupí, všechno se převádí na peníze. Viděno optikou liberálního kapitalismu ekonomické využití starých lidí není žádné. Staří lidé, životem vyždímaní jako citrón, jsou okolní, zdivočelé, do sebe zahleděné společnosti břemenem, asi jako železná koule u vězňovy nohy. Snad později – za takových dvacet třicet let – až do života nastoupí dnešní současná generace necitlivých, agresivních, cynických a brutálních školáků, ti si s problémem starých lidí budou jistě vědět rady. To už ale také bude značně změněná rasová skladba obyvatel prostoru kdysi ryze obývaném Čechy: nejsilnější rasovou skupinou budou Cikáni, dále Arabové a Černoši, minoritu budou tvořit Asiaté, Rusové, i něco Židů. Čeští senioři – dnešní čtyřicátníci – nebudou moci od svých, natožpak od cizáků, očekávat slitování: budou tvořit skupinu, s níž už nikdo nepočítá, jež je na odpis. V parlamentu – bude-li jaký – se odhlasuje zákon o eutanázii, podle kterého starší lidé např. sedmdesáti let pokud onemocní vážnou chorobou budou muset „šťastně zemřít“. A možná, že se najde i ekonomický způsob využití jejich mrtvých těl – stačí oprášit technologii z Auschwitz.

Kamarádi důchodci, nezoufejte – bude hůř...!

Mgr. LADISLAV MALÝ

PŘIHLÁŠKA DO DĚLNICKÉ STRANY

Příjmení:

Jméno:

Datum narození: Rodné číslo:

Adresa bydliště (včetně PSČ):

..... Telefon (e-mail):

Povolání (příp. škola):

„Přihlašuji se za člena Dělnické strany.

Slibuji, že budu dbát o dobré jméno strany a získávat její podporu u veřejnosti.“

Datum: Podpis:

Adresa: Dělnická strana, PO BOX 3, 161 01 Praha 6.

Příloha: průkazová fotografie (maximálně 1 rok stará).

Děti nelegálních přistěhovalců zdarma do českých škol!

To že naše vláda má české občany za hlupáky, jimž může nabulíkovat cokoli, jsme si zvykli. Ovšem co si pro nás připravila právě teď, to už skutečně nemá obdoby. O co zde kráčí? Dle nové zákonné novely budou školy moci přijímat do svých řad děti nelegálních přistěhovalců. V praxi to znamená, že člověku, jenž se svým nelegálním pobytem na území ČR dopouští trestného činu, se nejen nic nestane, ale ještě bude zdarma postaráno o jeho děti. Co na tom, že se poruší zákon a že ve školství je zoufale málo peněz, jen ať svět vidí, jak jsme hodní a humánní.

A co z toho plyne pro českého člověka? Zatímco dětem porušitelů zákona se dostane veškerého komfortu a zdarma, náš občan musí platit nemalé

peníze za učebnice, pera a školní pomůcky, protože stát na tyto věci odmítá dát školám peníze. Je ovšem zvláštní, že přesto budeme rozhazovat plnými hrstmi cizím. Je to jako kdybyste vlastním dětem odpírali maso k nedělnímu obědu z důvodů nedostatku financí, zatímco sousedovi byste nosili třikrát týdně šťavnatě hovězí fláky, ať se jeho děcka řádně nacpou. Jak pak se musí cítit vlastní dítě? Odstrčeně a cize.

Naši politici nám opět ukazují, jak jim na českém občanova přamálo záleží a že budou vždy dělat maximum pro cizáky, pro které se naše země pomalu ale jistě stává zlatým dolem. Není již konečně na čase, aby toto vše skončilo?

PETR KRÍŽ

Polsko: Homosexuálové do škol nepatří

VARŠAVA (red) – Polský ministr školství Roman Giertych včera představil návrh novely školského zákona, který zakazuje „propagovat homosexualitu“ ve školách. O tom, co je „homosexuální propaganda“ a co pouhá informace o homosexualitě, by měl podle návrhu rozhodovat ředitel školy. Pokud by o naplnění zákona nedbal, mohl by být okamžitě odvolán.

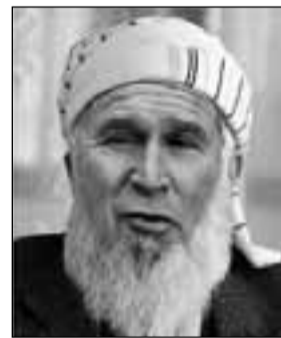
„Škola není místem pro homosexuální propagandu. Je povinna připravovat děti na rodinu a manželství, což podle polské ústavy znamená soužití ženy a muže,“ uvedl Giertych. „Žádné homosexuální orga-

nizace podle návrhu nesmějí vkročit do školy,“ zdůraznil ministr. Giertycha, který je předsedou vládní ultrakatolické Ligy polských rodin (LPR), nedávno za nápad zakázat „propagaci homosexuality“ ve školách – pod hrozbou propuštění učitelů – kritizoval Evropský parlament. Giertych sice očekává kritiku Evropské unie, nicméně návrh má podle něj šanci být schválen, protože jej podpořili koaliční partneři. Premiér Jarosław Kaczyński nedávno prohlásil, že souhlasí s těmi, kdo jsou proti homosexuální propagandě v polských školách. Je vidět, že Polsko se vydalo správnou cestou.

Bushturné: Albánie bezpečnější než ČR

Americký prezident G. W. Bush v průběhu evropského turné zavítal nedávno do albánského města Fushe-Kruje. Zde na něj čekal nadšený dav místních venkovanů, kterým „Vůdce světa“ skončil takřka v náručí. Stovky rukou se chtělo dotknout ruky z Bílého domu, zvláště levě, na které nejen politici nosí náramkové hodinky. O ty Bush během okamžiku přišel.

Zarážející na celém incidentu je skutečnost, že se americký prezident osobně vydal do tak nestabilního a rizikového davu Albánců (jen pro informaci – 70 % Albánců se hlá-

sí k islámu). Co bezpečnostní opatření? Pár dní předtím jsme je všichni zažili na vlastní kůži, zvláště my, co bydlíme v Praze. Odkloněná letecká doprava, Pražský hrad musel být uzavřen, některé tramvaje přestaly jezdit a chvílemi stála i magistrála. O nějakém setkání s občany nemohla být ani řeč, pomineme-li konferenci s „vyvolenými“ ve střezem Černinském paláci. Albánská obec Fushe-Kruje je pravděpodobně bezpečnější než metropole České republiky. Stručný závěr: Další mínus pro radar. Pokud ovšem nemá chránit Američany před námi.

-mz

EU: Začátek konce?

BRUSEL (red) – Eurofederalisté se sice usmívají, nicméně tento úsměv má poněkud křečovitý nádech. Nedávno skončený summit Evropské unie v Bruselu potvrdil, že unii čekají v budoucnu velké problémy. Asi zásadním výstupem z jednání je definitivní pohřbení tzv. euroústavy. Plán na její instalaci dostal trhlínu poté, co ji v referendu odmítli Francouzi a Nizozemci. Členské státy EU sice přijaly jakési kompromisní řešení v podobě návrhu ústavní smlouvy, ale společná vlajka a hymna jsou zatím minulostí.

Velký boj se na summitu odehrával okolo podílu hlasů jednotlivých zemí. Zejména Polsko potvrdilo, že se nenechá Bruslem zatlačit do kouta. Výsledkem je pak dohoda, že do roku 2014 bude platit hlasovací uspořádání podle smlouvy v roce 2000 v Nice, které je velmi výhodné pro Polsko a pro menší

státy unie s nižším počtem obyvatel. Teprve potom bude platit systém dvojí většiny zvýhodňující státy s větším počtem obyvatel, například Francii nebo Německo. Ale ještě do roku 2017 si státy budou moci vybrat, který systém při hlasování zvolí. Polsko tak tedy nejméně na dalších deset let dosáhlo svého, uhájí si větší vliv, než by mu dával původní návrh. A co bude za těch deset let, to je ve hvězdách.

Bruselský summit rovněž přijal posílení vlivu národních parlamentů, což je v kontextu posledních let věc nevídaná. Parlamenty mohou zvrátit návrhy Evropské komise, kterým je výrazně zasahováno do národních kompetencí. Musí se jich na tom shodnout 55 procent. Celkově se dá říci, že zastánci jednotné Evropy museli spolknout hořkou pilulku. Jejich vize společného evropského státu dostává povážlivé trhliny.

Další zbytečný úřad

PRAHA (red) – Poslanecká sněmovna odhlasovala vznik Ústavu pro studium totalit. Ústav se má zabývat zkoumáním historických dokumentů z doby nacistické okupace a komunistické éry. Nejvyšším orgánem ústavu má být sedmičlenná rada volená Senátem, plat člena rady má být nejméně 25 tisíc korun, k tomu si připočteme náhrady (telefon, cestovné, stravné, ošatné atd.), budovu, kanceláře, úředníky.

Je vůbec takový úřad potřebný? Podle našeho názoru zcela určitě ne. Máme již existující Ústav pro soudobé dějiny, dále Úřad dokumentace a vyšetřování zločinů komunismu a jiné instituce, za-

bývající se historií našeho národa. Nově vzniklý ústav bude úřadem spíše politickým než historickým, jehož úkolem bude dějinné události vykládat dle přání vládnoucí elity. Je také zvláštní a podivuhodné, že k jeho vzniku dochází po téměř osmnácti letech od sametového podvodu. Až příliš zde vyčnívá snaha odvést pozornost od současných problémů neustálým přehrabováním se v ničem.

Ústav pro studium totalit paměť národa rozhodně neobohatí. Jen bude vysávat peníze z kapes daňových poplatníků a navenek se tvářit, jak důležitá tato „práce“ je.

Konkurz a exekuce

Předkládám čtenářům zamyšlení o něčem, co se v „oficiálním“ tisku nedočtou a málokdy se s tím setkají ve sdělovacích prostředcích. Některá média se sice snaží usilovně vytvořit si image nekompromisních kritiků společenských nešvarů v režimu ve stylu „padni komu padni“, velmi si ale hlídají, aby to nepadlo někam do „spřátelených šiků“, nebo aby si nezakousla příliš velké sousto. To totiž vždy hrozí zadušením, a kdo by o něco podobného stál.

Zákon o konkurzu měl mít smysl ochrany občana – podnikatele s tím, že v době úpadku má být jeho majetek řádně zpeněžen a jeho závazky tak vyrovnány. Není to zřejmě úmyslem zákonodárců. V případě, že věřitel nepodal svou přihlášku řádně do konkurzu, neměla by být jeho pohledávka platná. Bohužel i přesto je. Byla-li pohledávka zahrnutá k řízení, je konkurz již sám exekucí a titulem a v následném soudím, respektive exekucím řízením nelze dle zákona pak pohledávku navyšovat o úroky, poplatky z prodlení, pouze vymáhat základní jistinu, která byla přihlášena.

A již jsme odstartovali exekuční řízení. Exekutorský úřad vás nechá řečneme drahnou dobu v klidu, aby získal možnost nabalit své náklady, které jsou značné. Postupuje pak nekompromisně ve svém zájmu. Mnohdy zasílá přímo exekuční příkaz bez povědomosti nařízené exekuce ze strany soudu. Následuje pátrání postiženého po předmětném usnesení soudu a vleklé řízení. V tomto státě se stále hovoří o změně právní normy ve formě insolvent-

ního zákona a zrušení institutu soukromých exekutorů. Bohužel, stát není na straně ochrany občana a zachování jeho důstojnosti a práva na soukromý majetek.

Zatímco ve skutečně demokratických západních zemích je zákon o konkurzu koncipován tak, aby při něm především nebyla zlikvidována pracovní místa konkurzem společnosti ohrožených zaměstnanců a aby byli co nejméně postiženi partneři podnikatele, který se dostal do potíží, přičemž ukončení činnosti s následným prodejem je až tím posledním a nejhorším řešením, u nás je tomu právě naopak. Právě tím se konkurznímu správci umožňuje v podstatě ničím nekontrolovatelná manipulace s majetkem, a o to mu jde. Poměry, za nichž probíhají konkurzy v České republice, jsou něco mezi hororem a sci-fi. Stávající zákon o konkurzu byl koncipován špatně a je třeba ho napadnout. Není totiž možné, aby prováděcí předpis k různým společenským nebo technickým problémům byl v rozporu s Ústavou či Listinou základních

práv a svobod. Technicky vzato to možné asi je, pokud bude ale soud posuzovat problém, měl by rozhodnout v intencích „vyšší právní váhy“, což by u nás měla být Ústava a jí na roveň postavené zákony.

Opačně řečeno se pak úpadce dostává do situace, kdy mu je zpeněžen celý majetek tak, že z jeho aktiv se nezaplátí téměř nic. Co nyní následuje? Přinejlepším drastické exekuční řízení. Ovšem vedle toho institutu dochází často i k trestnímu řízení. Co potom? Žádaná ochrana občana – úpadce neexistuje.

Celý tento proces postupně proběhl pod taktovkou starých osvědčených totalitních kádřů a tomu také odpovídá výsledek. Dnes už je prakticky vše úspěšně zprivatizováno, a tak novodobí velkokapitalisté už budou potřebovat spíše zákony na ochranu vlastnictví, aby je někdo o ty „pracně“ získané majetky nepřipravil. A jak se snad dočkáme, že se konečně začnou ze zákonů vytrácet všechny ty podivnosti a nejasnosti, které umožňovaly různý výklad norem a hlavně znemožňovaly či znesnadňovaly postih našich „úspěšných privatizátorů“. Pro úspěch je třeba něco dělat.

JUDr. STANISLAV ZEMAN

„Lidská práva“ jsou jen pro lumpy

Od listopadu 1989 se o ničem nenamluvalo a nenapsalo tolik, jako o lidských právech. Od první letenské demonstrace se toto souloví stalo zakládáním, kouzelným šémem či tibetským modlitebním mlýnkem. Hned se uzákonila a do ústavy zakotvila jakási listina práv a svobod a tímto aktem jsme se stali zemí demokratickou, svobodnou a celkově spravedlivou. Všichni z nás víme, že takovou zemí rozhodně nejsme. Zločinci se smějí a jejich oběti se bojí. Soudy pouští pro tzv. procesní chyby skutečné pachatele, aby nebyla porušena jejich lidská práva. Když někdo ztrpčuje život druhému, ohrožuje ho třeba na životě, tak má před zákonem plná ústa svých nezadatelných lidských práv.

Tzv. listina práv a svobod násilně a svévolně narušuje přirozený vývoj společnosti. Boří staletími prověřené rozdělení na dobro a zlo. Jenže zvrácený liberalismus nic jiného nedokáže, než bourat tradiční a dobré. Tradice a pořádek jsou pro liberály a pseudodemokraty něco jako svěcená voda na čerta.

Tuto listinu musíme odmítnout už kvůli jedné jediné věci – trestu smrti, což je forma trestu, kterou listina kategoricky zakazuje. Jestliže nějaká listina, zákon či manifest si zakotví, že nebude společnost – občany chránit před odpadem a škodnou, tak je to špatná listina. Neexistence trestu smrti je znevážení a pohrdání oběťmi trestných činů. Takže tzv. listina práv a svobod si bere v ochranu raději vraha, násilníka, než jeho oběť. Je zna-

mou věcí, že pro liberály, kavárenské darmošlapy a popletené „demokraty“ má každá úchylka (kupř. homosexuál či pedofil), parazit (přístěhovalec) či škůdci (zločinci) větší cenu než spořádaný občan, který pracuje, vychovává děti a v dnešní době se bojí o svou práci a rodinu. Právě tyto lidé jsou pro ony povýšence „obyčejnými zápecníky, rasisty a milovníky starých časů“. Všichni víme, že to není pravda. Je to od nich pouhá hezká hra se slovíčky, žonglování s prázdnými větami, mající jediný cíl – otrávit těmito šipý nastupující generaci a obrátit ji proti generaci jejich otců a dědů, chtějí ji s kořeny vyvrátit a odvrátit ji od vlastního národa a nabídnout jim vizi tzv. světoobčana, který bude všude doma, bude každou úchylku považovat za svobodnou vůli člověka a slovo národ bude pro něj znamenat to, co okovy...

Možná někdo z odpůrců může namítnout, proč brojím proti tzv. lidským právním a svobodám, když je můžeme jako lidé činit v politice potřebovat. Což je argument, který by obstál u někoho, kdo nedělá politiku jako my – politiku vlasteneckou. Tam se příliš ochrany a výsad z oné listiny nedočkáme. Všichni víme, jak to např. na vlasteneckých demonstracích dopadá. Výtržnosti konající zřetované osůbky se zavšivenými dredy jsou pro jisté kruhy „mladá alternativní mládež“, zatímco na protestující národovce a členy řádně zaregistrovaných vlasteneckých stran jsou posíláni policejní provokatéři a udavači, a policie je nabádána k tvrdému zákroku dříve, než celá akce začne. I když tzv. za-

Nevyrušovat, právě se promítá...

Občany si můžeme rozdělit na tři skupiny žijící v trojúhelníku vzájemných vztahů, sympatií či antipatií. Budte si absolutně jisti, že k některé z nich patříte.

První skupinu ve společnosti tvoří VŠEMOCNÍ a jejich sluhové. Všemocnými nazýváme finanční lobby, která dohlíží na likvidaci finančních toků ve vztahu stát – občan, občan – stát, stát – business, business – stát, občan – business, business – občan. Úkolem a touhou všemocných je udržovat svou moc a parazitovat na energii druhých. Tou energií míníme pracovní nasazení a parazitizmem nazýváme snahu, aby lidé nebohatli, ale udržovala se jakási finanční úroveň a tedy závislost všech na tomto podivném systému. A je jedno, jestli mu říkáme kapitalismus nebo socialismus, své finanční toky si elita vždy obhájí. Sluhové všemocných jsou ti vlivnější ze špičkových politiků, jsou to také figurky světového businessu jako například před pár dny hojně medializovaný prodávač kopírek Petr Kellner. Ani on není tím všemocným pánem, ale v hantýrce velkého podniku údržbářem nahromaděného kapitálu na území střední a východní Evropy, ze kterého si přirozeně může uloupnout sem tam nějaký příjemný perníček.

Druhou skupinu tvoří BEZMOCNÍ a jejich pomoc-

níci. To jsou všichni, kteří chtějí měnit Svět, posouvat ho k lepšímu hodnotám, dosahovat lepší rovnováhy, vyhýbat se válkám, vyhýbat se násilí. Patří sem malí, střední i velcí podnikatelé, kteří ještě neprodali svůj kapitál nadnárodním koncernům vlastněným Všemocnými. Třídí boj v podobě zášti podnikatele vůči zaměstnancům a zaměstnanců vůči podnikateli je umně tvořenou propagandou, která zastíňuje železné pravidlo systému: každý bohatý člověk je potenciálně nebezpečný pro současnou elitu a proto je třeba zlikvidovat ho, tedy především jeho majetek. K tomu slouží stále nové daňové odvozy, primitivní znásilňování ze strany finančních úřadů, ztěžování daňové povinnosti byrokracií nebo pouhá kriminalizace. A když už je někdo chudý a příliš remcá, ústa mu zalepí všemocná média čirou náhodou vlastněná vydavatelskými domy ze zahraničí.

Třetí skupinu tvoří HLOUPÍ. To jsou ti, kterým je jedno, co se nahoře děje, protože systém nějak funguje a fungoval. Budeme se určitě mít dobře v letech 1918, 1938, 1948, 1968, 1989, 1996, 1998, 2002, 2006, 2010, 2050, 2100. A že to nefunguje? Vy jste neviděli Stěpíny? Tak jak se můžete tak naivně divit, musíte více sledovat média. Hloupí, tedy Většina, nepřemýšlejí, ale nechají se

stánci lidských práv přísahají na presumpci nevinu, v tomto případě na to zapomenou a deklarují presumpci viny.

Některým malověrným se může zdát náš boj marný. Namítnou, že měnit se nic nedá, když jsme v Evropské unii, protože Brusel by nějaké „okleštění liberálních výbojů“ nedopustil. Jestliže se ale podíváme do sousedního Polska, kde je u moci vláda, která není arci dokonalá, ale stále je rozhodně svým složením o sto procent vlastenečtější než odrodilá a kolaborantská vláda v Praze. Polští představitelé si uvědomují, jakým nebezpečím jsou pro mládež drogy. A začali u zdánlivé maličkosti. Připravuje se nařízení zákazu prodeje předmětů s vyobrazeným logem marihuany. Žádné plané besedy, ale boj od podlahy.

Polské úřady zvažují vyhoštění všech přenosně nakažených osob ze svého území, a to i občanů EU. Správně. Proč za peníze řádných občanů platit nakažené přivandrovalce a individua a tím ohrožovat zdravý a život vlastních lidí.

A když jsem se v úvodu zmínil o trestu smrti, tak hned po svém uvedení polská vláda deklarovala vůli iniciovat debatu o znovuzavedení trestu smrti. Brusel se kaboní a liberálové poděšeně kvičí, ale Poláci si jedou po svém a na svém!

Společnost stojící na straně těch, kdož opakovaně přestupují zákon, je společnost stojící na hliněných nohou, která nemůže v žádném případě vydržet těžké a krizové chvíle, které mohou přijít v budoucnosti. Co tak bombasticky vytrubuje do světa zmiňovaná listina, naš občané, ale ani žádní jiní, nepotřebují. Na ochranu řádných občanů stačí pořádný trestní zákoník a ne liberální žvásty.

JIRÍ ŠTĚPÁNEK

vést elitami. Milují řád a bezpráví sami na sobě vnímají jako povinnost vůči systému.

Jak tyto tři skupiny tvoří magický trojúhelník vztahů? Všemocní potřebují Hloupé, protože udržuje jejich moc, legitimizuje jejich systém a neptá se proč. Hloupí pak potřebují Bezmocné, protože bez nich by se dávno změnili na loutky v tom nejpodřadnějším kočovném loutkovém divadle. Všemocní a Bezmocní se navzájem nenávidí, jedni proto, že mají moc a ti druzí proto, že by ji rádi měli. Hloupí přihlíží a přirozeně manifestují svou podporu Všemocným, protože oni mají moc a sílu, ti druzí nikoliv.

Při hledání cesty, jak tento systém změnit, jak zrušit tyto třídní skupiny, jak sjednotit zájem lidí bez komunistických revolucí a dogmatického fašismu se jeví jako ideální hledání cesty, kudy se Všemocní stali mocnými. Bylo to skrze jejich trpělivost, s jakou tisíciletí shromažďují majetek a vliv a převádějí otroctví z otevřené formy do byrokratického systému elektronických peněz, čipů a sledovaných mobilních telefonů. Bezmocní by měli vytvořit systém, který nebude usilovat o vítězství za pár měsíců, pár let, pár desetiletí, či snad jedno jediné století. Měli by konečně pochopit, že nahlodávat systém a sílu, bořit moc lze jen postupnými, o to bolestivějšími krůčky. Těm, kteří chápou napovím: Síla a moc Všemocných se zakládá na velikosti skupiny Hloupých. Čím více se vyrovnají síly Bezmocných a Hloupých, tím dříve uzraje nový věk.

ROBERT VAŠÍČEK

Glosy

Komu patří mandát?

Dezerte poslanců Melčáka a Pohanky ze sociálnědemokratického tábora do otevřené náruče trojkoalice nebyla prvním takovým případem. Stačí si vzpomenout na začátek devadesátých let a vybaví se nám rozpad poslaneckého klubu republikánů v České národní radě, pozdější přestupy pánů Wagnera a Teplíka, či jednotlivé excesy v podání Machatě, Hamplové a Kotta. Přes rozdílné pohnutky mají jedno společné: všichni poslanci si bez okolků podrželi poslanecký mandát.

Napadá mě proto otázka. Komu vlastně patří poslanecký mandát? Politické straně, která nominovala a umožnila kandidaturu vybraným kandidátům, nebo jednotlivým poslancům, kteří, vědomi si své neodvolatelnosti, mohou kdykoli bez skrupulí zahodit vše, co v předvolební kampani hlásali?

Přiznám se, že já osobně jsem zastáncem první varianty. Poslanecký mandát by měl být v držení politické strany. Ve volbách do Poslanecké sněmovny jde o soutěž politických stran a občané volí tu, ke které chovají největší sympatie a jež má podle nich ten nejlepší volební program. Jistě, na kandidátkách jsou i kandidáti známí a populární (zejména z řad tzv. umělecké fronty), jejichž nasazením se má přitáhnout pozornost veřejnosti a tím i větší počet hlasů. Nicméně si dovoluji tvrdit, že není možné, aby se poslanec po svém zvolení cítil nezávislým a mohl pod slibem honosných požitků plivnout na stranu, která mu umožnila politicky vyrůst.

Jako bych už slyšel argumenty kritiků, že v demokracii nemohou rozhodovat stranické sekretariáty, že jde o totalitní praktiky a snahu omezit svobodu projevu. Nikoliv. Jde o námět ke zvýšení stability politického systému. O možnost již dopředu vyloučit lanaření jednoho či dvou poslanců s cílem převážít mísky vah na svou stranu a s pomocí záručí sestavit vládu. Riziko politické korupce by se tím značně omezilo. „Přestupy“ se totiž mohou přihodit komukoli.

Je zcela logické, že ne všem zvoleným zákonodárcům se kroky mateřské strany mohou za všech okolností líbit. V takovém případě by měl na vybranou z těchto možností: buď se podvolit většinovému názoru, nebo neousuhlasí vyjádřit rezignaci na svůj mandát. Pokud by se ale rozhodl opustit stranické řady a stát se tzv. nezařazeným, či rovnou posílil konkurenci, měla by automaticky následovat ztráta poslaneckého mandátu. A pokud by chtěl zůstat členem a nadále hlasovat v rozporu s volebním programem strany, měla by ona mít možnost ho odvolat. Poté by na uvolněné místo nastoupil první náhradník daného volebního kraje. Ústava by v tomto směru měla být jednoznačně novelizována.

TOMÁŠ VANDAS

Zpívající ministryně

Ministryně obrany Vlasta Parkanová se rozhodla po svém dát najevo svou nezměrnou oddanost Americe. Před návštěvou amerického prezidenta Bushe nazpívala společně s hudebníkem Janem Vyčítalem oslavnou píseň na americký radar.

„Dobrý den, prapore hvězd a pruhů, tak už ses rozvinul nad náma, dobrý den, prapore našich druhů, co jsme je vítali s džipama“, zpívá nadšená Parkanová plná dojetí, která doufá, že CD s písní předá svému idolu při jednání na Pražském hradě.

Je vidět, že patolízalství našich vládních činitelů nezná mezí a spojitost s komunistickou érou je zřetelná na první pohled. Zatímco ale komunističtí vládcí vítali své soudruhy bratrským polibkem a oslavné ódy nechali na umělecké frontě, „demokratická“ elita skládá písně a čeká na pochvalné poděbníky za uchem. Ministryně Parkanová je ostudou naší země. Pokud tak usilovně touží po zpívání, ať okamžitě rezignuje na svůj post a jezď s estrádou po českých a moravských krajích.

TOMÁŠ VANDAS

Dnešní zamyšlení

Zamyslet se nad stavem dnešní doby – to by měl čas od času udělat každý člověk, jemuž leží na srdci morální stav naší společnosti. Podle mého názoru, lidé jsou obelháváni a vedeni jako stádo ovcí do propasti zániku. Dnešní stav společnosti se může jednoznačně popsat jako zánik, úpadek morálky, tj. v nejnižším měřítku ztráta hodnot jako je přátelství, rodina, spravedlnost a jiné. Po sametovém podvodu v listopadu 1989, a předtím více než 40 let morální destrukce národa za totalitního komunismu, vystřídal vládu v naší zemi pluralitní demokracie, tj. parlamentní, liberální, tzv. otevřená společnost. To vše pod egidou špiček STB, za dohledu KGB, která už od roku 1987 připravovala stejný scénář převratu po všechny státy východní Evropy. Nedošlo bohužel k vyrovnání si účtů s komunistickými zločinci – tento směr vývoje byl úmyslně ve společnosti novými pány zabzděděn a posléze úplně zmrazen. A tak mohou staří estébáci užívat vysokých důchodů a k tomu pobírat výsluhové příplatky z doby své „bohulibé činnosti“, a to vše z daní nás všech, tedy i jejich obětí.

Byl to jen sen o svobodě... Po fiktivní revoluci přišly pro náš národ další rány osudu: kapitalismus spojený s liberalismem, globalizace; zájem většiny národa se obrátil na materiální požitky, v nichž lidé nalézají největší uspokojení. Lidé jsou vystaveni mediální masáži mozků, žijí v neustálém strachu ze ztráty zaměstnání, jsou ve stresu. Přibývá lidí v závislosti na alkoholu, drogách, gamblerství apod. Tyto všechny a ještě mnohé jiné společenské jedovatosti jsou důsledkem napojení na sionisticko zednářský politický systém, jenž pomocí mravní zkázy národu tímto snáze vládne, z jejichž neštěstí zednáři shrabují přes různá lobby a nadnárodní firmy zisky do svých kapes.

Naivní humanisté – lépe řečeno pseudohumanisté – chtějí zvýhodňující práva pro ty lidi, kteří nejsou schopni přispívat se civilizované většině národa; nikdy ovšem nehovoří o povinnostech, jež by měli mít. Neustále je omlouvat a tolerovat není namístě! Sny o multikulturní společnosti jsou směšné, pokrytecké a utopické – vedou jenom k morálnímu úpadku národa a posléze vyústí k občanské válce, jak nám to názorně ukázaly balkánské události.

Zijeme se státě, v němž se těžko jedinec dovolá svých zákonných práv, v němž jsou pošlapávána práva na svobodu slova, ve státě, v němž jsou státní orgány prolezlé lži, arogancí a korupcí. Výsledkem je lhovost, bezpráví a hnijící systém. My, kteří toto všechno zažíváme na vlastní kůži, se nemůžeme a nechceme smířit s daným stavem věcí. Avšak musíme žít – a přežít! Žádná bitva není prohraná, pokud si to sami nemyslíme!

VLASTIMIL PECHANEC

Tajné poslání Spojených států

Stejnomený název nese kniha amerického spisovatele Dr. Roberta Hieronimuse, kterou vydalo v roce 1999 pražské nakladatelství Alternativa, a rozhodně stojí za to seznámit ji s našimi čtenáři.

Především je třeba říct, že Dr. Robert Hieronymus je historik, malíř, rozhlasový moderátor a jeden z největších znalců znaku Spojených států, tedy Velké státní pečeti USA. A zároveň – a to je důležité – je jedním z nejznámějších exponentů New Age v USA. Ve své knize ukazuje významný vliv esoterických řádů, například svobodných zednářů a rosenkruciánů, na Benjamina Franklina, Thomase Jeffersona, George Washingtona a ostatní klíčové postavy americké budoucnosti odrazila v nejdůležitějších státních dokumentech a symbolech. Autor knihy tuto skutečnost neposuzuje kriticky, nýbrž ji v duchu současného světového trendu akceptuje.

Dr. Hieronymus píše, že jednoho dne si prohlížel dolarovou bankovku a byl naprosto konsternován objevem rubové pyramidové strany americké Velké pečeti. Hovořil-li autor o Velké pečetě Spojených států, má na mysli státní znak tak, jak tomu rozumíme my. Státní znak USA (Velká pečeť) je vytištěn na dolarových kóvkách. „Přední strana s orlem mi byla důvěrně známá – až všední, ale záhadná pyramida oko v trojúhelníku vznášející se nad ní mi ukázaly, jak nevídaným jsem ve skutečnosti byl ke státu, jehož jsem součástí.“

Na vlastní pěst potom R. Hieronymus začal pátrat po různých studiích, aby ukoukl svou zvědavost týkající se významu zadní strany pečeti a jejího tajemného původu. Není pochyby o tom, že vzhled pečeti má původ v tajných společnostech: svobodných zednářů, rosenkruciánů a iluminátů. Bylo to první seznámení autora s esoterickou tradicí. Esoterická romantická a inspirující, la hodnotu významu, určení rika by- zdůrazňova- a vedení. „Tedy jsem získal pocit, že jsem objevil pádný symbol, jenž dokazuje americkou velikost,“ píše s hrdostí autor.

Osud státu je často pevně vetknut do státního erbu nebo do Velké státní pečeti. Velká státní pečeť obvykle představuje dobrou promyšlený výtvar, zvláště pokud si zakladatelé státu uvědomovali význam symbolů. Zakladatelé Ameriky byli obzvláště obezřetní, když vybírali symboly, které měly představovat filosofii nové republiky. Záměr Otců zakladatelů byl uzakoněn 20. června 1782. Od té doby úřad vlády a Kongres udržoval polovinu Velké pečeti mimo vědomí společnosti, zčásti záměrně. Až v roce 1891 úřad vlády povolil přístup do spisů týkajících se Velké pečeti. Úpinou historií Velké pečeti úřad vlády publikoval až v roce 1976 s tím, že odmítá myšlenku vytvoření razidla zadní strany pečeti.

Dalšími prvky, které ovlivnily myšlenku zakladatelů byly různé formy mysticismu, okultismu a iluminismu, které využívaly astrologii, alchymii a Kabbalu.

Překlady esoterických učení existovaly v koloniích pouze v okleštěné podobě, a to v publikacích známých v tehdejší době jako almanachy (kalendáře). Ačkoliv nebyly amerického původu, byly zde populárnější než ve Starém světě. Tyto kalendáře, vydávané Nathanielem Amesem a Benjaminem Franklinem, si našly cestu skoro do každého domu, kde byly čteny téměř stejně jako Bible.

Zatímco široká veřejnost měla své kalendáře, tajné společnosti umožňovaly lidem z vyšší společnosti bezprostřední přístup k esoterickému vědění.

Přejdeme rovnou k věci a řekneme si něco o tajných společnostech, které bezprostředně ovlivňovaly Otce zakladatele Spojených států. Ačkoliv se ve dvacátém století svobodné zednářství prezentuje především prostřednictvím charity a lidumilství (píše autor R. Hieronymus a přitom zmiňuje jeho pravý účel, jenž je ovšem očím veřejnosti skryt – pozn. L.M.), lze přece jen vysledovat, že jeho pravým cílem je věčné hledání pravdy, „pravdy o Bohu a nesmrtnosti duše. Různé stupně představují rozdílné úrovně, kterými prochází lidská mysl od nevědomosti k poznání.“ (Pravdu, že existuje Bůh Stvořitel a od Něho jsou pak odvozeny další zákonitě pravdy, jako Boží pozitivní zákon, přirozený mravní zákon apod. zednáři ignorují – pozn. L.M.)

Zednářské lóže se scházely (a stále scházejí) v pravidelných intervalech za účelem výuky a provádění obřadů. Ve svých počátcích v Americe se zednářství rozvinulo do dvou podob: jednak lóže s pevně určeným místem setkání, jejíž vážení členové se směli zúčastňovat pokládání základních kamenů velkolepých budov, jednak vojenská lóže, která spíš než na stanoveném místě závisela na pevných poutech bratrství uvnitř nově vzniklých vojsk. George Washington čerpal svou velkou moc převážně z vojenské lóže.

Druhou tajnou společností, která ovlivnila některé ze zakladatelů Ameriky – uvádí ve své knize R. Hieronymus – byli rosenkruciáni. Řád rosenkruciánů vznikl v Německu v roce 1614. Tito anonymní adepti chtěli pracovat na „morální obnově a dokonalosti lidstva“. Skupina navrhovala, aby všichni muži celého světa hledající učení spojili své síly a sjednotili veškerou vědu v jeden celek, díky čemuž by mohly být objeveny přesné soustavy všech humanitních věd. Svou filosofii čerpali rosenkruciáni ze starého egyptského náboženství, své znaky a šifry si vypůjčili od Hebrejců. Slovo rosenkrucián je rovněž nejasného původu: může být složeno z latinských slov ros (rosa) a crux (kříž);

rosa reprezentuje alchymistickou rosu filosofů, nejsilnější rozpouštědlo zlata, a kříž symbolizuje světlo.

Současní učenci obrátili svůj zájem na původ a význam rosenkruciánství teprve v uplynulých patnácti letech. Např. Frances Yatesová (1972), členka Britské akademie a Královské společnosti pro literaturu, podporuje teorii, že rosenkruciánské hnutí vzešlo ze společenství protestantských sympatizantů, jež vzniklo jako opozice proti katolické Lize. Rosenkruciáni a svobodní zednáři měli velmi mnoho společných symbolů a také přesvědčení. Je nepochybné, že oba tajné řády vzájemně spolupracovaly při kolonizaci Nového světa. Různí autoři uvádějí, že iniciátorem obou řádů byl Sir Francis Bacon. Ten významně ovlivnil Alžbětu I., když ji přiměl, aby kolonizovala Nový svět a čelila tak dominantnímu postavení Španělska a tím i katolické Ligy.

Třetí tajnou společnost, která spojuje několik Otců zakladatelů, jsou ilumináti. Nejčastěji uváděnou ve spojitosti s některými ze zakladatelů amerického státu je bavorská společnost iluminátů, založená Adamem Weishauptem, profesorem práv na univerzitě v Ingolstadt, 1. května v roce 1776. Tato organizace (v době vzniku měla pět členů) se zapřísahala odstranit všechny představitele Církve a státu. Fyzická historie bavorských iluminátů trvala jen pouhých dvanáct let. Je proto těžké pochopit hluboké rozřešení vod, které způsobily v politickém životě Evropy. Jsme nuceni přiznat, že tato bavorská skupina byla jen zlomkem rozsáhlého a složitě kombinovaného projektu.

Weishauptova společnost iluminátů byla rozdělena do tří tříd – jedna z nich nesla označení zednář; tímto způsobem se Weishauptovi podařilo propojit řád svobodných zednářů s řádem iluminátů.

Na vrcholu své síly měli ilumináti nejméně 2 000 členů, někteří z nich byli nejvýznamnější muži tehdejšího Německa. Roku 1784 vydal bavorský kurfiřt výnos o jejich potlačení.

Jelikož Amerika byla založena na základě svobody informací a boje proti politické a církevní tyranii (!), svědčí to o tom, že našich Otců zakladatelů de facto plněná cílů těchto tří tajných společností. Na základě zbylých zednářských dokumentů týkajících se členské základy lze konstatovat, že padesát zakladatelů Spojených států byli svobodní zednáři. Čtyři ze zakladatelů jsou považováni za rosenkruciány (Washington, Jefferson, Franklin, Thompson), u tří (Franklin, Jefferson, Adams) se soudí, že byli zasvěceni v řádu iluminátů. Všechna tato tvrzení pocházejí ze samotných těchto organizací.

Ačkoliv je obecně uznáváno, že mnozí zakladatelé byli členy tajných společností, je tato podstatná součást jejich životů obvykle ignorována nebo připouštěna pouze ve zlehčujících komentářích. (Což je dokonalejší zastírací manévry! V 18. a zejména pak v 19. století bylo zaznamenáno velké emancipační hnutí židovské menšiny ve všech zemích Evropy. Je proto nepochybné, že bohatí Židé, židovská buržoazie, obchodníci, rovněž tak židovští intelektuálové, filosofové, umělci apod. s kontakty do nejvyšších postů státního aparátu „Starého světa“, ti všichni pronikli do tajných společenství, různých bratrstev apod. a spoluúčastovali tak jejich filosofickým směr a politické cíle, a tím přímo či nepřímo ovlivňovali tehdejší evropské a světové dění. Hlavní židovský emancipační proud vyústil v založení sionistického hnutí s cílem založit nový stát pro Židy – pozn. L.M.)

Prvořadým úkolem rodičů se amerického státu se proto stalo vytvoření symbolu, který by ztělesňoval americkou identitu. Tradičním způsobem vyjádření individuality státu je státní erb či pečeť. Pečeť slouží k identifikaci státu, je zárukou pravosti a dokladem totožnosti.

Mnoho autorů a studentů esoterických tradic se učí, že tajné společnosti pravděpodobně měly bezprostřední vliv na vzhled Velké státní pečeti. Washington a Franklin byli bezpochyby svobodnými zednáři a možná i rosenkruciáni; Jefferson byl rosenkrucián. Všichni tři byli jmenováni, aby pomohli komisi vytvořit americkou Velkou pečeť; všichni souhlasili s její podobou.

Nás zajímají především symboly na zadní straně pečeti, které tak silně poukazují na vliv tajných společností. Jako členové bratrstva svobodných zednářů Franklin, Washington i Jefferson schválili oboustrannou pečeť, neboť byli schopni interpretovat její symboly, které podrobně popisují utajený osud Ameriky; polovina americké státní pečeti má okultní původ.

Tolik R. Hieronymus ve své knize Tajné poslání Spojených států

Co dodat ke všem těmto faktům? Kniha Dr. Hieronimuse je o to zajímavá a důležitá, že všechny fakty a důkazy jsou podány tak řečeno natvrdo, bez příkras a transparentně; autora navíc nelze obvinít ze trpí syndromem „židozednářského spiknutí“, jak obvykle a s chutí nalepkují kritiky demoliberalního politického systému sdělovací prostředky zednářství. Proto také i z toho důvodu je kniha zajímavá a doporučujeme ji našim čtenářům k četbě. Samozřejmě, fakty a důkazy zde americkým spisovatelem uváděné o zásadním vlivu zednářství na americký stát a jeho politiku, jakož i na Evropu, jsou pro většinu historiků i badatelů s otevřenými očima a srdcem známé i z jiných zdrojů.

Z knihy Tajné poslání Spojených států připravil
Mgr. LADISLAV MALÝ

Názory čtenářů

Chanov – sídliště bez stromů a květin

Když se řekne slovo Chanov, tak se asi každému z nás vybaví velice nepěkný obrázek. Tento obrázek je ovšem krutou realitou. Měl by nás však varovat a ukázat nám, že je asi něco v nepořádku. A tudíž bychom s tím měli začít něco dělat. Tím nechám, ale nemyslím stále opravování tohoto místa. Přiznejme si, že kdykoliv se Chanov opraví, skončí vždy stejně, v troskách. To je tedy důkaz, že to věčně opravování je skutečně k ničemu.

Cikání toho jen zneužívají a doplácíme na to všichni ze svých daní. Jistě by byl každý z nás raději, kdyby vydělával na užitečnější věci než na cikánské předměty k ničeni. Navíc oni sami za to nemusejí zaplatit ani korunu. Něco jako nájem zná jen opravu pár z nich. Avšak když člověk, který pravidelně chodí do práce a trvá dře, aby uživil svou rodinu (což je se stálým zdrazováním těžší a těžší), tak takovému člověku stačí jen několikrát nezaplátit nájemné a octne se na ulici. Kde je pomoc od státu a ohledy nyní? To jsou peníze a odpoštění dluhů jen pro určitou skupinu obyvatel? Proč, když si ničí svá obydlí a státu nic nepřispívají, tak stát ještě přispívá jim? Kdyby se takto skutečně choval obyčejný, pracující, bílý člověk, tak mu nikdo nepomůže.

Přijde mi to trochu zvláštní. Za dobré chování nemají obyčejní lidé vůbec nic (spíše je jim ještě ubráno) a za špatné, devastující chování následuje odměna. Tímto sídlištěm je taký Most velice nechvalně známý. Čemuž se, ale nedá divit. Průhledné paneláky jen tak někde nemají a moc dobrou reputaci nám asi udělat nemohou. Jak někomu z jiného města řeknete Most, bude znát jen hromadu uhlí a sídliště bez stromů a květin. A to skutečně není moc povzbuzující. Jestliže však cikáni chtějí žít v rozpadlých a špinavých bytech, tak tím, že jim tam budeme chodit uklízet, je to jistě neodnaučíme. Je to totiž stejně asi jako s dětmi, když za to nedou rodiče stále vše uklízet, nenaučí se samostatnosti nikdy.

LUCIE ŠLĚGROVÁ, Most

Novodobí kolaboranti

Před pražským Hradem se demonstrovalo za americký radar v České republice. Pod heslem „Nechceme radar, chceme rakety“ vyjádřili účastníci podporu plánům Spojených států na vybudování radarové základny, která se má stát součástí protiraketové obrany.

Mezi účastníky či podporovatele této pochybné sešlosti nemohla chybět ani profiláknutá jména: „výtvarník“ David Černý, bývalý mluvčí exprezidenta Havla Ladislav Špaček či režisér Marhoul. Zpěvem je doprovázel Ivan Hlas a Jan Vyčítal. Organizátoři akce dokonce zavzpomínali na rok 1968 a zvácím dopisem pozvali americká vojska do České republiky. Jen tím podtrhli své zrádčovské jednání. Novodobí kolaboranti. Smutný, ale pravdivý obraz dnešní společnosti. Jednou jim ale vystavíme nemilosrdný účet.

VLADIMÍR SVOBODA, Praha

Vláda chytrých zlodějů

V dnešní době už si lidé zvykli, že neustále něco platí vláde. Jistě, každá vláda potřebuje peníze, aby stál moh fungovat. Ale vláda by tu přeci měla působit jako ochránce slušných občanů, ne jen jako nesvéprávná banda, která neumí hospodařit.

Vezměte si, kolik slušný, pracující občan měsíčně nacpe do kapes naší vládě. Nejprve mu strhnou procenta z platu přičemž mluvíme o tisících. Každý měsíc musí také průměrný občan zaplatit astronomický nájem za to, že žije v králikárně, kterou nikdo pořádně neopravil desítky let. Takže může mít zrezlé topení, při dešti tam zateká a linka a kamna byly měněny naposlady za komunistů. Nájem se samozřejmě liší svou výší v různých regionech a za různé byty, ale většinou je tak vysoký, že pokud chce mít rodina s dětmi trochu prostor, tak musí pracovat oba rodiče. Což ale často vede k tomu, že děti propadnou drogám a alkoholu, protože se o ně nemá kdo náležitě starat. Dále platíme DPH za každý výrobek co si koupíme a všechny tyto peníze jdou do kapes státu. Tak jak je možné, že jsme čím dál tím víc zadlužení? A teď nemyslím jen naše dluhy vůči zahraničí, ale také naši lidé si stále častěji berou půjčky od těch zatracených lichvářů v bankách, aby vůbec mohli splácet dluhy státu nebo aby měli na něco jen pro sebe.

Musíme si přiznat, že naše vláda jen škodí. Hrabe si sama pro sebe a přispívá ke zločinosti, protože slušnou práci člověk nezbohatne! Mohu dát příklad: moji rodiče celý život pracují, platí nájem a donedávna živilí dvě děti. Jsou to skvělí rodiče, ale v bohatství se netopí. No a důchodů se asi nedočkájí, leda tak placení dluhů, do kterých nás naše vláda dostala.

Já náš lid nechápu. Proč si necháme tolik líbit od lidí, co za komunistů měli svoje fabriky a posty a dnes se přizívají jinde? Proč neustále volíme jen ODS a ČSSD? Tyto strany nic nezmění, jim to takhle vyhovuje. A změnu k lepšímu nevidím ani ve Straně zelených, jejíž členové jsou povětšinou anarchisté a chtějí legalizovat drogy. My po vás, občané, nechceme žádný puč, jen podpořte naši Dělnickou stranu, ať už ve volbách nebo jinak. My na náš národ nezapomeneme, a hned jak se mu budeme moci odvděčit, tak to uděláme!

JIRÍ ŠLĚGR, Most

MOUDRÁ SLOVA

Veritas laborat nimis saepe, extinguitur numquam.

(Lívius)

Pravda velmi často strádá, ale nikdy ji nelze zahubit.

Oznámení

Schůze MO Havířov – Pro členy, příznivce i zájemce jsou každý druhý pátek v měsíci schůze Dělnické strany od 18. hodin v Country klubu Havířov (obchodní středisko Orion, naproti autobusovému nádraží). Bližší informace podá pan Mirko Musil, tel: 731 829 392, e-mail: hlasyna-roda@seznam.cz.

Nové odznaky DS – Pro všechny zájemce jsou již k dostání nové stranické odznaky Dělnické strany. Jsou vyrobeny v elegantním provedení na zlatém kovu, tříbarevné logo s upínáním na pusetu, velikost 11 mm. Cena je pouhých 20 Kč za 1 ks (+ poštovné). Objednávat lze telefonicky nebo e-mailem.

Kontakty

Plešenský kraj – Václav Prokůpek, tel: 605 354 030, e-mail: prokupek2006@volny.cz

Ustecký kraj – Petr Kotáb, tel: 603 206 308, e-mail: PetrKotab@seznam.cz

Vít Klimeš, MO DS Jirkov, tel: 776 604 700, e-mail: delnickastrana@vodafone.cz

Praha – JUDr. Stanislav Zeman, tel: 776 782 537.

e-mail: s.zeman1111@seznam.cz

Mgr. Ladislav Malý, tel: 721 466 324,

e-mail: ladmal@centrum.cz

Liberecký kraj – Jindřich Nestler,

tel: 774 286 007, e-mail: nestler@jizersko.cz

Zlínský kraj – Bohumil Šulěř,

tel: 605 362 563, email: suler.B@seznam.cz

Bohdan Grygařík, tel: 777 688 659

Středočeský kraj – Tomáš Vandas,

tel: 608 981 643, e-mail: t.vandas@seznam.cz

Jihočeský kraj – Jiří Štěpánek,

tel: 603 427 704,

e-mail: stepanek-ds@seznam.cz,

ds.jiznicechy@seznam.cz

Pardubický kraj – Martina Pecinová,

tel: 720 491 918

Helena Černá, tel: 739 211 539

Jihomoravský kraj – Pavel Procházka,

tel: 777 678 810

Moravskoslezský kraj – Iveta Machová,

MO DS Ostrava, tel: 603 945 816,

e-mail: iveta.machova@seznam.cz

Olomoucký kraj – Jiří Švehlík,

tel: 774 548 818,

e-mail: ds.olomoucky.kraj@seznam.cz

Mládež DS

Mládež dělnické strany (MDS) je alternativou členství v Dělnické straně pro mladé zájemce (minimálně patnáctileté), kterým ještě nebylo 18 let. Způsob přihlašování je obdobný, pouze s tím rozdílem, že zájemce bude zapsán do evidence žadatelů o členství, nicméně obdrží předběžnou stranickou legitimaci. Povinnosti vyplývající ze stanov DS začnou platit až po nabytí plnoletosti, včetně placení členských příspěvků.

Chceš se stát členem Dělnické strany, ale ještě Ti nebylo 18 let? Vyplň přihlášku (k vystřžení na této stránce), a s příloženou průkazovou fotografií zašli na adresu: Dělnická strana, P.O.BOX 3, 161 01 Praha 6. Sekretariát Ti okamžitě vystaví a zašle předběžnou členskou legitimaci a tím se stáváš kandidátem na členství v DS. Po nabytí plnoletosti neprodleně informuješ sekretariát DS, který Ti po zaplacení vstupního členského příspěvku vystaví členskou legitimaci DS.

Volební konto

Bankovní účet Dělnické strany je veden u GE Money Bank. Číslo účtu:

170 130 852 / 0600

Členské a sponzorské finanční příspěvky můžete zasílat složenkou typu C na adresu Dělnické strany: PO BOX 3, 161 01 Praha 6.

Děkujeme Vám za jakoukoliv finanční pomoc.